

КОСТЕНУРКАТА И РЕВИТАКИС ГРЪЦКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от гръцки: Костас Шаперас, Петър Чолов, —

chitanka.info

Имало едно време един рибар. Той бил вдовец, нямал деца и живеел сам. Веднъж отишъл на риболов, но не уловил нито една риба. Само една костенурка попаднала в мрежата му. Рибарят си казал:

— Ех, това ми било късметът! Ще я занеса в къщи.

И рибарят занесъл костенурката у дома си.

Докато преди това къщата му била потънала в нечистотия, на другия ден, след като уловил костенурката, той заварил дома си изметен и много хубаво подреден. Бедният рибар се зачудил кой е сторил това.

Един ден донесъл в къщи риба. Когато на обед отишъл да запали огън, за да изпържи рибата и да се наяде, видял, че я нямало на пирона, на който я бил окачил.

— Брей! Досега котката никога не е изяждала рибата. Този път как е могла да я достигне?

Обърнал се и що да види в ъгъла. В тенджерата — варена риба, в една чиния — пържена, а в друга — печена. Гледа — къщата пак изметена и подредена и се учудил.

— Кой ли е този, който прави всичко това?!

На другия ден рибарят се скрил и видял, че от черупката на костенурката излиза една девойка с невиждана хубост. Щом излязла, той я хванал и казал:

— А-а-а-а! Значи ти шъташ в моята къща, без да знам?!

Рибарят счупил черупката на костенурката. Девойката останала при него и той се оженил за нея.

Царят на тази страна не бил женен. Той заповядал да дадат на всички девойки да извезат по едно було и казал, че която го извезе най-хубаво, тя ще му стане жена. Дали и на жената на рибаря едно було, понеже мислели, че му е дъщеря. А тя, без да разбере защо ѝ го дават, седнала и извезала върху булото морето с рибите и корабите. Извезали своите була и другите девойки. Царят заповядал всички девойки в един и същ ден сами да му занесат булата си. Отишла и жената на рибаря.

Като я видял, царят просто загубил и ума, и дума от нейната красота. Видял и извезаното було. То било най-хубаво от всички. Царят поискал да я вземе за жена, но тя му отговорила, че е омъжена за един рибар.

— Тогава защо извеза булото? — попитал я царят.

— Не знаех защо си заповядал да го извеза. Аз го изработих, за да не прекърша царската ти дума.

— Кажи на мъжа си да дойде тук! — заповядал той.

— Твоя воля, царю-господарю — отговорила му тя. Отишла в къщи и обадила на мъжа си: „Иди при царя, че те вика“.

Бедният рибар отишъл при царя и го запитал:

— За какво ме викаш, царю-господарю?

— Тази жена не е за тебе. Или ще приготвиш такава голяма трапеза с риба, че да се нахрани цялата ми войска, или ще ти взема жената!

— Добре, царю-господарю — отвърнал рибарят.

Върнал се в къщи и се оплакал на жена си:

— Ах, жено, твоето було ни донесе беда! Царят ми заповяда или да нахраня някой ден цялата му войска с риба, или щял да те вземе от мен, защото, казва, не си била за мене.

— Царят да има да взема — рекла жена му. — Я иди веднага на мястото, където ме улови, повикай майка ми и ѝ поискай малката тенджерка!

Рибарят отишъл край морето и извикал:

— Майко, покажи се, че искам нещо да ти кажа!

От морето веднага излязла една жена и му казала:

— Добре дошъл, зетко, добре дошъл. Какво искаш?

— Изпрати ме дъщеря ти да дадеш малката тенджерка.

— Добре, зетко — отговорила морската жена. Гмурнала се в морето и след малко му донесла една тенджерка.

Рибарят я взел и се върнал при жена си.

— Е, жено — рекъл, — ако сготвиш в тая тенджерка, то на мене само няма да стигне, та камо ли за войската на царя.

— Бъди спокоен, мъжо! Тази тенджерка може да нахрани десет пъти повече войска от царската. Ти иди да поканиш царя да дойде утре с войската си да ги нагостим!

Дигнал се рибарят, отишъл при царя и го поканил:

— Утре, царю-господарю, заповядайте и трапезата ще бъде готова!

На другия ден царят дошъл с войската си и всички седнали на една поляна. Със себе си водел трима души, за да поднасят яденето. Те отишли при рибаря и той им казал:

— Попитайте царя какво ядене иска най-напред!

Отишли те и попитали царя. Той заповядал да поднесат най-напред рибена супа.

Бръкнала жената на рибаря с лъжица в тенджерката и извадила толкова хляб, колкото било нужно. След това извадила толкова чинии супа, колкото души брояла войската.

Като изяли супата, царят заповядал да донесат варена риба. Жената бръкнала пак с лъжицата в тенджерката и извадила за всички варена риба. След това царят поискал наред — риба с лук, пържена, печена, сготвена най-различно. И всички тия гозби излизали от тенджерката, докато цялата войска на царя се нахранила. Тогава той вдигнал войската си и заминал. И тъй рибарят отървал жена си.

След като се минало малко време, царят повикал пак рибаря при себе си и отново му казал:

— Тази жена не е за тебе. Или ще нахраниш утре цялата ми войска с грозде, или ще ти я взема!

А то било през януари.

— Добре, царю-господарю — отговорил рибарят и си отишъл.

Върнал се натъжен в къщи и разказал на жена си:

— Жено, царят ти е хвърлил око и прави и струва всичко, за да те вземе за жена. Сега ми е заповядал да нагостя цялата му войска с грозде.

— Бъди спокоен, мъжо! Аз няма да стана жена на царя, но тебе ще направя цар. Иди веднага при майка ми и ѝ поискай една кошничка грозде!

Рибарят отишъл край морето и извикал:

— Майко, покажи се, че искам нещо да ти кажа!

От морето излязла същата жена.

— Добре дошъл, зетко, добре дошъл. Какво искаш?

— Изпрати ме дъщеря ти да ми дадеш кошничка грозде.

— Ей сега, зетко — казала тя. Гмурнала се в морето, и му донесла кошничка грозде.

В тази кошничка имало около ока грозде. Рибарят я занесъл на жена си и ѝ рекъл:

— Това грозде на мене само няма да стигне.

— Бъди спокоен! Тази кошничка е вълшебна. Иди при царя и му кажи да дойде с войската си, за да се наядат всички с грозде!

Рибарят отишъл и поканил царя.

— Гроздето е готово! Заповядай с войската си!

На другия ден царят пристигнал с войската, си и всички, седнали пак на същата поляна. Хората на царя отивали до къщата на рибаря, вземали чиниите с гроздето, а жената на рибаря вадела грозде от кошничката, но тя не се изпразвала. Най-сетне войската се наяла и си заминала заедно с царя.

Рибарят казал на жена си:

— Спасихме се и днеска, жено. Да видим какво друго ще измисли нашият цар.

— Не бой се, мъжо! Щом съм с тебе, да не те е страх от нищо!

Минало се пак малко време и царят повикал отново рибаря.

— Тази жена не е за тебе. Тя е само за мене. Сега искам да ми доведеш един човек, който да е две педи висок, а брадата му да е три педи дълга!

— Твоя воля, царю-господарю! — отговорил рибарят и си отишъл.

Върнал се при жена си и й казал:

— Сега вече, жено, загажихме. Царят иска да му заведе един човек, който да е две педи висок, а брадата му да бъде три педи дълга.

— Бъди спокоен, мъжо! И това ще нагласим. Аз имам един такъв брат. Иди при майка ми и я помоли да ти изпрати моя брат Ревитакис, за да люлее детето ни!

Рибарят отишъл край морето и извикал:

— Майко, покажи се, че искам нещо да ти кажа!

Морската жена пак се явила.

— Твоята дъщеря те моли — казал й рибарят — да изпратиш Ревитакис, за да люлее детето ни.

— Добре, зетко — отговорила тя и извикала: — Ревитакис, хайде да отидеш при сестра си да люлееш бебето й!

— Ще отида, майко. Почакай само да нахраня кокошките — обадил се Ревитакис от морето.

Като нахранил кокошките си, той се качил на един петел и излязъл над морето. Гледа рибарят — Ревитакис бил наистина две педи висок, а брадата му три педи дълга и се влачела по земята.

Рибарят поел напред, а Ревитакис на петела тръгнал след него. Стигнали в къщи.

— За какво ме викаш, сестро?

— Иди при царя да те види! После му извади очите и направи зет си цар!

— Добре, сестро — отвърнал Ревитакис.

Тръгнали пак — рибарят напред, а подир него Ревитакис на своя петел. Явили се пред царя.

— Какво ще заповядаш, царю-господарю? — попитал Ревитакис.

— Извиках те да те видя.

— Е, видя ли ме сега? — пак го запитал Ревитакис.

— Видях те — казал царят.

Тогавя Ревитакис заповядал на своя петел:

— Я, петльо, скочи и извади очите на царя!

Подскочил петелът и изкълвал очите на царя. А от отровата на човката му царят умрял.

След това Ревитакис сложил на трона своя зет.

И така рибарят станал цар. Довел и жена си и тя станала царица. При тях заживял и Ревитакис и се разхождал по цял ден из двореца, яхнал своя петел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.